

ἡ γωνιά τῆς γυναικός

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Σκεφθήκατε ποτέ πόσο έχει εισβάλει ἡ τηλεόραση στή ζωή μας; Μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀναίδεια μπῆκε στοὺς πιό ιδιωτικούς μας χώρους, στρογγυλοκάθισε, κι' ἄρχισε ἀπὸ κεῖ νὰ ρυθμίζει τὶς ἐλεύθερες ὥρες μας.

Αὐτὴ τὴν σκέψη κάναμε γυρνώντας ἀπὸ φιλικὸ σπίτι, ὅπου εἶχαμε πάει νὰ δοῦμε ἀνθρώπους πού ἀγαποῦμε, τόσο αὐτοὺς ὅσο καὶ τὴν παρέα τους, καὶ πού εἶχαμε νὰ τοὺς δοῦμε μῆνες. Εἶχαμε τόσα νὰ ποῦμε, καὶ ξεκινούσαμε μ' ὄλη τὴν αἰσιοδοξία καὶ τὴν εὐχάριστη προσμονή μιᾶς ὡραίας βραδυᾶς.

Μόλις μπήκαμε στὸ δωμάτιο, ἀνακαλύψαμε μὲ ἀπογοήτευση πὼς δὲν εἴμαστε μόνοι! Ἡ τηλεόραση, αὐτὸ τὸ σατανικὸ μηχανήμα, ἦταν ἀνοιγμένη στὴ διαπασῶν. Οἱ φίλοι μᾶς ἐξήγησαν ἀμέσως ὅτι μόλις τελείωναν οἱ εἰδήσεις θὰ τὴν ἐκλείναν, ξέροντας πὼς δὲν ἔχουμε ἰδιαίτερες σχέσεις μαζί της. Οἱ εἰδήσεις τελείωσαν λοιπὸν καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ πεντάλεπτου τῶν διαφημῆσεων, πήραμε ἕνα ποτό, κι' ἀνοιξαμε μιὰ ἐνδιαφέρουσα συζήτηση. Στὸ σημεῖο αὐτό, τσάκ, ἀρχίζει γνωστὴ σειρά ἀστυνομικῶν περιπετειῶν. Ὁ φίλος σηκώθηκε κι' ἔκανε μερικὰ βήματα πρὸς τὸ μηχανήμα.

Ὠραῖα, λέμε μέσα μας, καλὰ κάνει πού θὰ τὴν κλείσει! Ἀλλά, φεῦ, ἡ κίνηση τοῦ εἶχε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο νόημα: Δυνάμωσε τὸν ἦχο, ρύθμισε τὴν εἰκόνα, γύρισε στὴν καρέκλα του, κάθισε ἀναπαυτικὰ καί... ἀγνόησε τελείως τὴν παρουσία μας, μουρμουρίζοντας ἕνα: «Μ' ἄρέσει αὐτὴ ἡ σειρά».

Ρίξαμε κι' ἐμεῖς λοιπὸν μιὰ ματιὰ νὰ δοῦμε τί λέει αὐτὴ ἡ σειρά, κι' αὐτὸ ἦταν! Γιατὶ μιὰ καὶ κάνεις τὸ μοιραῖο λάθος, νὰ στρέψεις τὸ βλέμμα στὴν πονηρὴ τῆς ὀθόνη, χάθηκες! Σὲ νίκησε ὀλοκληρωτικὰ, χωρὶς οἶκτο, χωρὶς διαπραγματεύσεις.

Δυόμιση ὥρες στὴν καρέκλα, μὲ στηλωμένα τὰ μάτια στὸ διαβολικὸ μηχανήμα, δὲν κατορθώσαμε ν' ἀνταλλάξουμε μὲ τοὺς φίλους μας οὔτε μιὰ μισὴ κουβέντα.

Φεύγοντας, κοντὰ στὰ μεσάνυχτα, συμφωνήσαμε νὰ βρεθοῦμε «μιὰ ἄλλη νύχτα νὰ τὰ ποῦμε». Ἀλλά στὸ μεταξὺ ἡ βραδυὰ πῆγε περίπατο, συντροφιά μὲ τοὺς τυποποιημένους ἥρωες τῆς μικρῆς ὀθόνης. Καὶ ποῖος ξέρει ἂν καὶ πότε θὰ ξαναὑπάρξει μιὰ τιτὶα εὐκαιρία!

ΓΛΑΥΚΗ